

kommet Mindretallet, at de to Punkter, som egentlig maatte kaldes Hovedpunkterne, vare Lønningslilleggets og Pantserfibets Indsættelse paa Finantsloven. Det andet Thing er nu ved eneste Behandling gaaet ind paa den ene Forandring, nemlig Indsættelsen af Pantserfibet paa Finantsloven, og har derved gjort en Indrømmelse til dette Thing, som vi havde haabet skulde have bidraget til, at dette Thing ogsaa havde gjort en Indrømmelse paa det andet Punkt. Med Hensyn til Sagen selv skal jeg kun tilføje nogle ganske enkelte Bemærkninger. Af hvad den ærede Ordfører nu udtalte, ligesom ogsaa af hvad der er sagt i Motiveringen til Erklæringen, er den væsentligste Grund til at fastholde Lønningsforhøielsen, saaledes som den blev vedtaget her i Thinget ved 2den Behandling, at man har en Frygt for, at man ved at optage Folkethingets Forslag vilde bevirke, at Stillingen for Landstinget skulde blive præjudiceret, naar en Revision af Lønningslovene fandt Sted. Det forekommer mig, at denne Grund ikke kan holde Stik. Her er, som jeg tidligere har tilladt mig at udtale, kun Tale om et Dyrtilstillæg, og et saadant kan egentlig ikke betragtes som nogen væsentlig fast Del af Lønningen. Det forekommer mig derfor at maatte være klart, at der ikke i det Dieblis, der vedtages et Dyrtilstillæg til de lavere stillede Embedsmænd, derved er sagt, at man ved en Revision af Lønningslovene kun vil sørge for, at de lavere stillede Embedsmænd skulde have høiere Lønninger. Jeg tror derfor ikke, at der er Grund til den Frygt, som Flertallet har med Hensyn til, hvad der er vedtaget i det andet Thing, og skal derfor kun anbefale, at man vil vedtage Forslaget, saaledes som det nu foreligger.

Scholer: Jeg har, som det vil ses, tilladt mig at stille et Endringsforslag til § 26. Min Hensigt dermed er, at det skulde pege henimod en mulig Forsoning; thi nu lader det jo, som om man fra de forskellige Sider spænder Buen saa haardt, som det vel er muligt. Den foreløbige Bevilling udløber om en halv Snes Dage, og derfor vi naae den Tid uden at have faaet tilveiebragt en normal Finantslov, saa vil Stillingen blive saa uhyggelig, at det forekommer mig, at man fra alle Sider burde gjøre, hvad der var muligt for at opnaa en Overenskomst. Jeg skulde ikke have drifvet mig til at stille dette Forslag, hvis det ærede Udvalg havde indtaget den samme Stilling, som Landstinget ifjor indtog, og havde holdt paa, at intet Lønningsstillæg kan eller bør gives paa Finantsloven; men, da nu det ærede Udvalg og den ærede Finantsminister har foreslaaet et Lønningsstillæg paa Finantsloven, om end i en anden Form og for alle Embedsmænd, saa formaar jeg ikke at indse, at det er saa stor en Forskjel, der er tilbage, nemlig Forskjellen mellem at give Tillæg indtil en vis Grændse og at

give Tillæg til alle Embedsmænd. Maaske det ligger i Mangel paa Opfattelsesveene hos mig, men jeg kan ikke indse Andet, end at, naar man indrømmer, at der kan gives Tillæg paa Finantsloven for alle Embedsmænd, saa-maa man ogsaa indrømme, at der kan gives Tillæg til en Del af Embedsmændene. Jeg vil ikke paastaa, at jeg ved mit Forslag har truffet den rette Grændse, det er muligt, at en anden Grændse burde være valgt; men forsaavidt mit Forslag skulde finde Anklang, vil jeg overlade Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til det Fællesudvalg, som senere vil komme tilstede. Hovedsagen for mig er, at, hvis man ikke vil komme noget indpaa dette Punkt — og det er jo nu blevet Hovedpunktet — saa er der slet ingen Sandsynlighed for, at der kan træffes en Overenskomst, og det er det, jeg guer for. Hvis ingen Overenskomst kan træffes om en normal Finantslov, hvorledes staa vi da, naar vi naae den 15de Mai? Det er af Hensyn dertil, jeg har stillet mit Forslag. Jeg vil slet ikke modsigte dem, der paastaa, at en Del af de høiere lønede Embedsmænd ogsaa kunne trænge til et Tillæg; men, naar disse høiere lønede Embedsmænd for et enkelt Aar ikke kunne naae at faae et Tillæg, saa kunne de jo dog ikke derfor se surt til eller være misundelige paa deres lavere lønede Kolleger over, at de faae et Tillæg; hvorledes man vedtager det, gjælder det jo nemlig kun for et Aar. Jeg kan heller ikke indse, at dette skulde præjudicere Noget med Hensyn til Lønningslovenes Revision i sin Tid, som jeg vil haabe snart maa komme for, saa at man kan komme ud over det Uheldige, der ligger i, at man her hvert eneste Aar skal strides om, hvem og hvormange der skal have Lønningsstillæg, og hvor stort det skal være, thi det er et af de uhyggeligste Stridspunkter, som vel kan tænkes. Hensigten med mit Forslag er som sagt kun den, om det kunde være et Fingerpeg henimod, at man kunde træffe en Overenskomst paa det Grundlag, som foreligger i det Forslag, der er kommet fra det andet Thing. — Jeg havde tænkt mig muligen at ville stille enkelte Forslag ogsaa til andre Punkter, men det har jeg opgivet igjen i den Tanke, at det maatte overlades til Fællesudvalget at forsøge, om det kunde faae de forskjellige Parter til at nærme sig hinanden noget paa andre Punkter. Med disse Par Ord skal jeg anbefale mit Forslag til det ærede Things Overveielse.

Conseilspræsidenten. (Fornnesbed):

Det ærede Things Medlemmer ville maaske forstaa, at der ved denne Leilighed er en særlig Opfordring for mig til at holde mig noget tilbage, og jeg skal derfor blot tillade mig paa Regjeringens Vegne at udtale, at jeg i det Hele kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Udvalgets Flertal idag har ansørt.